

ukázky

Vlnožrouti

výběr povídek z knihy
vodácké literární soutěže Kenyho VOLEJ

Vždycky jsem hrozně rád četl vodáckou bibli – knihu „Proč bychom se netopili“ od Zdeňka Šmída. Mohla na mě útočit zimní deprese, ale jakmile jsem po knize sáhnul, během pár minut jsem se smál na celou tramvaj a celý večer jsem pak uprostřed zimy zjišťoval, na kterou řeku by se dalo vyjet, a to nejlépe zítra.

Zároveň mi ale vždycky bylo líto, že kniha nemá moc sestřiček a má vodácká knihovnička zeje prázdnotou.

Pak jsem po mozkové příhodě ochrnl na půlku těla a najednou bylo času víc, než jsem chtěl mít. A napadlo mě, že tam venku možná běhá pár malých budoucích Zdeňků Šmídů a že bychom pár knížek do vodácké knihovničky mohli přidat společně. A vytvořil jsem Vodáckou literární soutěž Kenyho VOLEJ.

A co byste řekli – byli tam? NO BYLI! Někteří už psali, jiní začali jen kvůli soutěži. Mladí, staří, zadáci, háčci, každý má jiné zážitky a zkušenosti a výsledkem je, že knihy jsou pestré jako barvy jara.

Každý talent je třeba rozvíjet. A tak jsme začali pořádat každoroční kurzy psaní povídek pod vedením zkušených lektorů a na účast má nárok každý, kdo pošle do soutěže povídku.

Chcete nás podpořit? Kupte si Vlnožrouty přímo od nás!

Pígo

Obsah

Na Kokořín! 3

Poprvé sami na vodě 11

Jedničky a nuly 21

Příjemné počtení!

PŘEČTU SI JE NA PAPIRU

DPČ 272,=Kč

180,– Kč

Na Kokořín!

„Tak tohle už je moc. To ne!“ hospodská Hana stála na posledním schodu před vstupem do lokálu hostince „U lípy“ a ruce měla zaťaté do kovového zábradlí po obou stranách schodiště.

„Hani, neblbni, tohle je fakt hrozně důležitý,“ zaškemral Klátil.

„Nech toho. Minule to bylo taky hrozně důležitý. Přežití. Rozdělávání ohně lukem. V hospodě. Kdo to kdy viděl. Já kráva! Plnej regál zapalovačů. A jak to dopadlo? Než přijeli hasiči, všichni jste zdrhli. Tohle už opravdu ne,“ dopalovala se Hana čím dál víc.

„A nebo to s těma zahnutýma hůlkama. Jo! Lakros se ta pitomost jmenovala! Hele Hani, my se na to vitrážový okno složíme. Nesložili jste se ani na účet. A teď zase tahle hrozně důležitá pitomost. V žádném případě!“ bělaly jí klouby na zaťatých pěstích.

„Hani, dneska se fakt nic nestane,“ klesl Klátil hlasem do sametově podlézavého tónu. „Jenom to položíme na stůl. To je všechno.“

„Na podlahu,“ začala Hana měknout.

„Dobrá. Na podlahu,“ přitakal Klátil.

„A ani kapka vody.“

„Ani kapka.“

„A pade navíc,“ zvedla Hana obočí.

„Dobrá. Pade navíc,“ souhlasil Klátil. Moc rychle.

„Na každým lístku?“ zkusila to.

„Hani, to jsou dvě piva. Nestáčílo by jedno?“ nedal se Klátil. Hospodská Hana je ještě několikrát přejela přísným pohledem a potom se otočila. Prsty vytáhla pojistky v hraně dveří a obě křídla dveří otevřela. Klátil s Mrkváčem se chopili provazových madel a vešli do hospody.

„Amerikó už dávno objevilí!“ zahalekal Míra s moravským přízvukem od stolu štamgastů.

„Zato ty jsi neobjevil ani Hustopeče,“ odpálil ho Mrkváč a hrdě a bez dalších keců dotáhli tu věc až do salonku.

„Tak tohle je loď,“ postavili se Mrkváč s Klátilem ke kánoi položené na podlaze salonku a oba uchopili pádla. „Kdo si myslí, že je to člun, nemá tu co dělat. Loď má dva konce. Příklad a zád. Příklad je zpravidla vepředu. Zád logicky vzadu. Někdy je to jedno. Zád může být i vepředu. Když se tak stane, může za to háček,“ přerušil Mrkváč výklad a podíval se po osazenstvu salonku. Zatím to vypadalo, že všichni chápou.

„Háček sedí na přídi. Zadák, nebo také kotrč, tedy na zádi. Když se pozice obrátí, může za to háček. Loď se pohybuje vpřed pádlováním. Kdo si myslí, že veslováním, nemá tu co dělat. Když se loď nepohybuje vpřed, tak stojí. Loď stojí na voleji a na břehu. Když loď stojí někde jinde, může za to háček. Kotrč i háček se v době plavby zdržují zpravidla uvnitř lodi. Nachází-li se kotrč nebo háček nebo oba současně mimo loď, může za to háček. Nachází-li se oba pod lodí...“

„Může za to háček,“ zařvalo osazenstvo salonku.

„Takže chápeme, a teď to podstatný,“ podíval se Mrkváč významně do všech obličejů v salónku. „Letos žádnéj Kokořín. Žádný válení v písku. Žádný vysedávání U Grobiána. Budeme se pěkně hejbat. Jedeme totiž na vodu,“ dokončil větu a důrazně udeřil listem pádla o podlahu.

V salónku nastalo ticho. Všichni se nejprve dlouho dívali nedůvěřivě na Klátila s Mrkváčem a když ti dva nehnuli ani brvou, začali se rozhlížet rozpačitě po sobě.

„To jako že budeme sedět tady v tom, co je na podlaze, a to, co je tady na podlaze, bude sedět na vodě?“ přerušila jako první ticho Jana.

„To jako tak. Přesně,“ zakýval hlavou Klátíl.

„Já chci na Kokořín,“ praštila Jana dlaní do stolu.

„Zaber, přitáhni, odlom. Odlom!!!“ seděl Mrkváč na židli před špičkou lodě a na rozdíl od Ještěra a Jany měl v ruce pivo. Ti dva seděli v lodi,

měli v ruce pádla a právě se vyhoupli na hraně peřeje mezi rohem stolu a keramickým květináčem s mamutím fíkusem. Kování listu pádel trhalo z koberce chomáče látky a ty odlétaly daleko za zád.

„Odlom je od lodi! Předložka od. Od! List pádla zapíchnout za prdel a oběma rukama tlačit od sebe. Od!“ ječel Mrkváč na zpcenou posádku a vodní tříšť nahrazoval pivní pěnou.

„No vidíš, že to jde,“ pochválil po půl hodině Ještěra. „Teď ještě trefte támhle ten jazýček mezi židlemi a pod židlí hned kontra, špička proti proudu a pomalej traverz ke břehu. A pak že ne. Právě jste dali WW II,“ mlasknul spokojeně.

„Ale byla to fuška,“ otřel si Ještěr rukávem košile orosené čelo. „No normálně, jak jsme se s Janinou vyloupli nad tou peřejí, říkal jsem si: No, nazdar hodiny. To nemůžeme dát. A potom jsem to za tím fíkusem trochu podržel na pádle, Janina dvakrát hrábla a najednou špička přímo na ten jazýček. Dole už brnkačka. Já si myslím, že to nemělo daleko do trojky,“ zhodnotil svůj výkon udýchaný Ještěr.

„Těžko na cvičišti, lehkou na bojišti,“ poklepal ho Mrkváč po zádech. „A tady to platí dvojnásob. Na vodě už půjde opravdu o život.“

„Já chci na Kokořín,“ zafňukala Jana. Seděla stále na háčku, hlavu skloněnou mezi rameny, která stoupala a klesala, jak doháněla kyslíkový deficit. Nakonec i ona vstala, vystoupila z lodě a došla ke stolu, kde jedním douškem vypila celý štucl piva. „Hele, vy dva. Seděli jste na tom vůbec někdy?“ mlasklo prázdné dno sklenice o mokrou papírovou oplatku a Jana zapíchla oči přímo do Mrkváče.

„Jak to myslíš?“ postavil se teď vedle Mrkváče i Klátíl a vytrčili proti ní bojovně brady.

„No jako jestli jste fakt už někdy něco jeli. Jestli to nemáte jenom načtený z nějakých webových stránek nebo příruček pro vodáky. Pokud mi paměť sahá, byli jsme na všech vandrech vždycky pohromadě a nikdy jsem neslyšela, že se chystáte na nějakou vodu,“ odrazila jejich útočné pohledy a zkrřížila dlouhé nohy na židli před sebou.

„No dovol,“ ohradil se Klátil. To jediné slovo zmutovalo odrazem od stěn náhle zcela tichého salonku.

„A jak nám to jako dokážete?“ řízla do nich teď už zcela jízlivě Jana.

„Tak třeba až pojedeme tu vodu. Ne?“ zakoktal Klátil.

„U hajzlíků jsou takový schody,“ vyhrkl bezděčně Ještěř.

Mrkváč a Klátil se na sebe zděšeně podívali.

Klátil s Mrkváčem stáli nad peřejí z hlazeného betonu. Na první pohled nebyla peřej nijak náročná. Osm nebo deset stupínek poměrně nízkých schodů. Potom dostatečně široký volej chodby, kde se proud zklidnil a již jen v drobných a neškodných vlnkách narážel do dveří hajzlíků pro pány i pro dámy a do dveří od sklepa. Zářivka na stěně dodávala jejich obličejům ještě bělejší odstín, než skutečně měly. Šeptaným slovům nebylo rozumět. Občas vylétla ruka jednoho nebo druhého směrem dolů a gesto zakončila vlnovkou nebo obloučkem. Po poradě přitáhli plastovou kanoi na hranu schodiště. Nastoupili. Mrkváč se posadil na místo háčka. Nohy zkušeně zasunul pod sedačku, kolena rozevřel do širokého „V“ a zadkem se o sedačku spíš jenom opřel. Klátil na zádi rozráhl široce nohy a koleny se zaklínil do oblín lodě pod bortem.

„Jedem,“ zavelel Klátil suchým chraplavým hlasem a zapíchl list pádla do dlažby.

Mrkváč opřel pádlo do prvního schodu peřeje a jak zabral, dostal zdravou barvu.

Kánoe se na hraně betonové peřeje mírně zhoupla, ale i přes úsilí obou vodáků skončila v původní poloze.

„Je to tady nějaký mělký,“ zaskřehotal Klátil. „Můžete do nás někdo strčit?“

To byla chyba. Pomohli všichni. Kánoe vlétla do peřeje rychlostí, se kterou při poradě Klátil ani Mrkváč nepočítali. List Klátilova pádla položený v peřeji naplocho nedokázal už lod' zpomalit. Zvuk, který klouzající pádlo po nášlapech stupňů vydávalo, připomínal velikonoční řehtačku. Hrany schodů rozvlnily plastové dno kanoje a Mrkváč bolestí povolil

kolena. Do voleje chodby vlétla lod' nepředpokládanou rychlostí. Se štěstím minula dveře s dámou v kloboučku a pánem s cylindrem a špička lodě zamířila neomylně ke dveřím do sklepa. Ty s hlučným prasknutím povolily a za nimi následovala další, tentokrát již úzká a mnohem strmější peřej.

„Nevidím šutry,“ ozvalo ze tmy, ve které lod' zmizela.

Následovala mohutná exploze doprovázená sérií drobných výbuchů. Ze tmy vylétly na osvětlenou chodbu chuchvalce bílé pěny.

Hani se objevila na schodech u hajzlíků nečekaně.

„Co tu zas děláte, kretění?!“ zařvala na skupinku u schodů. Potom uviděla otevřené dveře do sklepa. Rozběhla se. Na rozdíl od Klátila a Mrkváče dosáhla na vypínač. Chodbu i schodiště do sklepa zalila nažloutlá záře. Hani sešla pár schodů a v místě, odkud už viděla dovnitř, zkamenněla. Bylo to horší, mnohem horší, než si vůbec dokázala představit. Ve středu sklepa bobtnal ostrov pěny, ze kterého trčela jen zád' lodi. Bobtnání doprovázel svištivý a bublavý zvuk unikajícího vzduchu. Stěny i strop byly postříkány flitry pestrých barev, které se postupně odlepovaly a padaly na podlahu, kde vytvářely neskutečný impresionistický koberec. Z Mrkváče a Klátila vyčnívaly ven z napěněného oblaku jen hlavy. I ty pocákal šílený malíř neskutečným množstvím barev. Všude po podlaze se válely střepy sklenic s vinětami Moravanky, Kunovjanky, sterilizované papriky, mrkve a hrášku a mezi střepy se plazila háďata kysaného krouhaného zelí a kozích rohů. Ostrůvky červené řepy připomínaly tratiště krve.

„Ven!“ zařvala Hani z plného hrdla a pak se posadila na schody a zabořila hlavu do dlaní.

Klátil i Mrkváč ihned a rádi poslechli.

„A tu Auroru tady necháte!!!“ zavrčela vztekle, když ji míjeli na schodech.

„Heléé, ty šulínéé. Jaks to mysléél s těma Hustópéccééma? Jakóó že su úplně blbé?“ křičel za nimi moravák Míra, když utíkali z hospody.

Jana už skoro spala. Mobilní telefon na nočním stolku se zavrtěl a černou tmou rozjasnilo modré světlo. V polospánku a po paměti sáhla na stolek a sklo telefonu přejela bříškem prstu. Ospalýma očima lovila písmenka na displeji.

„No dobrá. Tak zase na Kokořín. M + K.“

Jan Valeš – Jeňýk

Poprvé sami na vodě

Jednou to přijít muselo. Věděli jsme o tom všichni, ale když se tak nakonec stalo, hodně z nás se s tím nehodlalo smířit. Hlavně holky.

„Přece je nepustíme samotný, vždyť můžou kdykoliv jet s náma, co je to popadlo?“ rozčilovala se Betty.

„Asi to není úplně to samý,“ napověděl jsem jí.

„Ty bys je pustil, naše vlastní děti, samotný na vodu? Co když je nějaký úchyl v kempu přepadne? Nebo je okradou!“ pustila se do mě Gábina.

„Mně se to taky moc nelíbí, ale co naděláš? My v jejich věku taky začínali, a to jsme neměli rodiče vodáky.“

„Mluv za sebe, já začala mnohem pozdějc,“ připomněla, „a byla jiná doba.“

„No jo. Ale stejně jste všichni věděli, že to jednou přijde, tak co se divíte. Jestli jim to chcete zatrhnout, tak to udělejte. Ale jednou jim to stejně budete muset dovolit. Jinak jim to znechutíte,“ postavil se na moji stranu Česnek.

Hastrman jenom mlčel. Bylo na něm vidět, že je z toho trochu zmatenej. Na jedny straně plně chápal děti, na druhý byl víceméně zajedno s Betty.

„Co jim tam hrozí?“ snažil jsem se holky uklidnit, „je daleko pravděpodobnější, že narazí na zvrhlíka někde ve městě na diskotéce, nebo dokonce před školou, než na vodě. Co by tam asi hledal za štěstí? A kluci jsou už velký, dovedou se o sebe postarat. Aspoň se naučí používat selскеj rozum, co je dobře a co ne.“

„No právě, jsou velký! Co když se s holkama nějak to...“ ozvala se Bobina.

„Neblbni, to snad přeháníš, ne?“

„Nestraš, třeba se jenom utopí,“ neodpustil jsem si ironii.

Samozřejmě, že to bylo špatně. Skoro všichni to vzali vážně. Následovala dlouhá a ne moc plodná debata, během který ještě několikrát zaznělo všechno, co bylo už řečeno.

Válečná porada se konala u Hastrmana a Bettyny doma. Strůjci nápadu, tedy naše potomstvo, zatím byli nahoře v patře a čekali na verdikt nás, starších a moudrých. K těm jsme ovšem měli daleko. Po dvou hodinách jim došla trpělivost a přišli za náma. Jedna věc je debatovat mezi našincema, jiná je to pak říct do očí jim samotným. Už jenom jak sveřepě a rozhodně se tvářili. Odpor změkkl a přišlo na řadu vyjednávání pod mínek.

„Pojedete řeku, na který se domluvíme, my vám zkontrolujeme, jestli máte všechno, samozřejmě žádný alkohol, oheň jenom na bezpečných místech, spát budete ve stanech, odděleně holky a kluci, budete nám posílat zprávy, že jste v pořádku, když bude špatný počasí, tak se okamžitě vrátíte, nebo pro vás dojedeme...“ a spousta dalších, někdy až potupných příkazů a pokynů. Mladí všechno odkývali, nepochyboval jsem o tom, že hlavně kvůli tomu, aby od nás měli pokoj a mohli vyrazit. Jestli to tak bylo, moc jsem se jim nedivil a podle toho, jak přitom Česnek obracel oči v sloup, byl na tom podobně. Pak jsme jim připomněli všechny tábornický finty a postupy, na který jsme si vzpomněli. Holky snad trochu uklidnilo, že děti to všechno, minimálně teoreticky, znají. Dokonce slíbily, že je nepojedou doprovodit na nádraží. Stejně by to nešlo. Děti vyrážely v pátek, hned jak přišly ze škol, takže chytily dvojku vlak, zatímco my ještě zařezávali v práci. Doma po nich zbyly jen hromádky věcí, které jim sice mámy připravily, ale který byly uznány přebytečnými. Trochu mě překvapilo, že mezi bezpochyby nadbytečným šatstvem jsem našel i ešus, lžící a liháč.

Šestice mladistvých vodáků vystoupila z vlaku Týně nad Sokolicí. Na zastávce se k nim připojil i Flintův synovec Mates. Skupina okamžitě zamířila do nedalekého kempu, kde pro ně měl připravený lodě Flintův kamarád Brusinka. Byl krásnej červnovej pátek, teploučko, skoro

bezmračná obloha. Zmocnila se jich rozjařenost z nebývalý svobody a volnosti, z absence rodičovskýho dozoru, a rozhodli se proti původnímu plánu vyplout ještě večer a přenocovat někde nadivoko. Mladý ruce radostně hrábly pádlama a cesta rychle ubíhala. V čele jely Klíště s Hastrmanovou Čírkou, Mates vytvořil posádku s Česnekovým Květákem a flotilu uzavírala trojice mladších, Šípek, Méďa a Andula.

Večer si našli na pohled pěkný místo hned u řeky. Byla tam skála, spadající až do vody a přímo pod ní plácek, na kterým kdosi neznámej založil ohniště. Obě holky v čele výpravy stočily loď a přistály.

„Tady budeme dneska spát,“ oznámily.

„Tak jo,“ přisvědčil Květák, vytáhl loděk a ledabyle se sesunul pod borovici, která vyrůstala ze skalní stěny asi tak v metrový vejšce. Trojice benjamínů se složila hned u vody a zvědavě čekala, co bude dál.

„Tak šup, jde se pro dřevo!“ zavelela Klíště.

Překvapený ticho.

„My?“ ozval se Méďa.

„Kdo jinej?“ pustila se do mladšího bratra Čírka, „koukej mazat.“

„Koukej si mazat sama!“

„Podívejte se, jak chcete, když nebudeme mít na čem vařit, nebude večere,“ pokusila se o diplomatickej přístup Klíště.

„Měli jsme zůstat v kempu, tam byl kiosek.“

„Já teda jdu,“ prohlásil Květák a odšoural se do nejbližšího mlází.

Poslušni jeho příkladu se odebrali i další, jenom Šípek s vychytralým úsměvem začal šacovat žracák.

„Já mám liháč, bez dřeva se obejdu,“ prohlásil.

„Tak si u něj pak sed' sám, až ti bude zima, my se budeme hřát u ohně!“ dostalo se mu od Klíštěte sourozeneckýho doporučení.

„Klidně!“ opáčil a hledal ho dál. Marně. Byl to ten, kterej zůstal i s ešusem a lžící doma.

„Tak já jdu na to dřevo,“ obrátil, když svoji sestru dohnal. „Budeme vařit spolu? A půjčíš mi lžící?“

Mates, vytáhlej, dlouhovlasej kluk, první přitáhnul náruč klestí a zapálil oheň. Po něm se přičítali i ostatní a hromada dřeva utěšeně narostla. Úplně na závěr sběračský akce se ozval šouravej krok a s ním se objevila klátivá Květákovo postava, prohejbající se pod jedním, napůl shnilým březovým klácíkem. Položil ho na vrcholek zásoby dřeva a zase se složil pod svoji borovici.

„Dneska pršet nebude!“ prohlásil Mates, „stavět stan nebudu.“

Spaní si našel pod malým převisem, vystlal si ho trávou a suchým mechem a na to hodil spacák. Ostatní ho napodobili a během několika okamžiků se prakticky celej camp zaplnil různobarevněma housenkama. Stany zůstaly v loďkách.

Nastal čas uvařit večeři. Ukázalo se, že Šípek nebyl jedinej, kdo něco zapomněl doma. Květák měl na tři dny jenom dva buřty a žádné chleba, jeho ségra Andula byla zase bez lžice a bez vody, Méďa s sebou přitáhl dvě konzervy guláše, ze kterých se při podrobnějším průzkumu vyklubal jahodovej kompot. Ale bylo to jedno, stejně neměl otvírák. Nicméně překážky byly nakonec překonány, sourozenecký dvojice se shlukly nad rodinnýma ešusama a pojídaly víc nebo míň improvizovanou večeři. Do toho padla tma.

„Budeme si vyprávět hrůzostrašný příběhy,“ navrhla Čírka, jen co utichlo mlaskání.

„Tak začni!“

Seděli kolem ohně a vyprávěli si hororový příběhy, který znali většinou z televize nebo filmů, shlídnutých bez vědomí nás, rodičovstva. Jenže prostředí bublající řeky a mihotavých stínů z hořícího ohně jim dodávalo úplně jinej, podstatně sugestivnější náboj.

„Potřebuju na záchod,“ oznámil Méďa.

„Tak jdi, přece se nemusíš ptát,“ sjela ho Čírka.

„Já se bojím, pojdte někdo se mnou.“

„Posero!“ vysmál se mu Šípek, „já s tebou klidně půjdu.“

Šel. Ale jenom na hranici, kam dosáhlo světlo od ohně. Pak se s Méďou zahanbeně vrátili.

„Nemáte někdo baterku?“

Našla se všehovšudy jedna. A pro jistotu s nima šli i ostatní kluci, všichni vyzbrojení noži. Pak šly pohromadě i holky. Byl nejvyšší čas spát, ale ještě před tím se housenky shlukly podstatně blíž k sobě, než původně ležely.

V noci probudil Klíště s Čírkou polohlasnej hovor. Andula, Méďa a Šípek seděli ve spacácích a společně koukali na obzor za lesem, kde se blejskalo a občas k nim zaletěl zvuk hromu.

„Táta říkal, že musíš počítat vteřiny mezi bleskem a hromem a pak to vydělit třema, abys zjistil, jak je bouřka daleko.“

„Tenhle byl pět kilometrů.“

„To je dost daleko, nebo málo?“

„Dost na co?“

„Aby nás to nebacilo!“

„Já nevím, jak daleko dostřelí blesk.“

„Už jenom tři a půl kilometru.“

„Blíží se to? Dojde to až sem?“

„Jak dlouho už to pozorujete? Proč jste nás nevzbudili?“ udeřila na ně Klíště.

„My jsme se báli, že se budete zlobit,“ bránili se.

„Honem! Koukejte rychle vylézt ven a stavět stany! Kdo má tu baterku?“

Pozdě. Skoro vzápětí na zem dopadly první těžký kapky, to jak příroda potřebovala znovu nastolit rovnováhu vláhly po prvním z letošních horkých dnů. V ležení nastal totální chaos. Déšť zesiloval, vítr taky, současně s tím rapidně stoupla četnost blesků a zpoždění mezi nima a hromama se prakticky vytratilo.

„Nešlapej mi na spacák!“

„Kdo máte provaz?“

„Upadla mi baterka, neviděl jste ji někdo?“

„Svítí?“

„To bych viděl, upadla mi zhasnutá.“

„Chytej to tropiko, ulítlo ti!“

„Potřebuju kolíky, sežeň je!“

„Kde je mám vzít?“

„Dělej a nekecej!“

Ale přes veškerý ten chaos se nakonec začalo zúročovat naše snažení o předání trampských a vodáckých dovedností a pod Květákovu borovicí rostlo stanový městečko ze tří stanů. Sice měli mokro i uvnitř, ale už na ně nepršelo. Stejně to bylo jedno, nezbejvalo jim než se nacpat do mokrých spacáků a nějak přečkat noc. A že to byla krušná noc!

Ráno se konečně štěstí obrátilo, mraky zmizely a na oblohu vylezlo slunce. Snaživě se pokoušelo vysušit věci, rozvěšený na všech dostupnejch provazech. Vyždímali chleba a uvařili polívku pro zahřátí. A taky grog z rumu, kterej se podařilo, přes rodičovskou kontrolu, propašovat Květákovi.

„Budeme to sušit do večera, nebo to zabalíme mokrý a poplujeme dál?“ zeptal se Mates.

„Já nikam nejedu, dokud nebude usušená poslední nitka,“ prohlásila rezolutně Klíště.

Ostatní s ní souhlasili. Představa, že potom večer vytáhnou z lodáků promoklý stany a spacáky a udělají si ledovej zábal nikoho dvakrát nelákala. Doby, kdy se věci sušily, využili k dospání probdělý noci. Rozložili se na plácku a nechávali slunce sušit i skvrny na duších.

„Mám hlad,“ ozvala se po poledni Andula.

Brzo nebyla sama. Tentokrát se všichni bez velkého pobízení vydali pro suchý dřevo, březovou kůru a trochu smoly. Během dopoledne na slunci uschly sirky dost na to, aby se dal rozdělat oheň. Problémy je spojily natolik, že oběd, kterej vzniknul, byl společným dílem všech a ze zásob všech. Trochu to připomínalo pohádku O Pejskovi a Kočičce, jak pekli dort. Jen s tím rozdílem, že kolem nešel zlej a ošklivej pes a nesnědl jim oběd. A hlavně, žádný břicho je nebolelo. Během dne kolem

nich proplulo několik lodí šťastnějších vodáků, kteří včerejší bouři přečkali v kempu. Nebylo jich ale moc, Sokolnice je naštěstí málo frekventovaná řeka, prostá vodáckých davů. Odpoledne chodili po okolí, obraceli spacáky a ostatní věci na slunci. A aby jim nebylo při tom všem smutno, vytáhli Médě s Čírkou flétny a uspořádali koncert. Den se nachýlil. Stany už byly úplně suchý a spacáky k tomu neměly daleko.

„Vypadá to dobře,“ pochvalovala si Čírka, když už bylo šero a oni seděli kolem ohně, „hlavně, aby v noci nepršelo.“

Asi je čarodějnice, protože vzápětí se na obzoru zablesklo a po několika vteřinách k nim dolehlo hrozivý zadunění. V rychlosti posbírali věci kolem ohně a naházeli je do stanů. Právě včas! Zvednul se vítr a po pár minutách to přišlo. Příval deště brutálně udeřil do stanů. Po tři čtvrtě hodině to bůh Chcavec vzdal a zavřel kohoutky.

„Hele, je po všem,“ vystrčila ven hlavu Andula.

„Měli bysme nanosit dřevo na večer, dokud bude ještě něco aspoň trochu suchý. Moc těm mrakům nevěřím, ještě dneska něco přijde,“ poznamenal Mates a koukal přitom starostlivě na oblohu.

Měl pravdu. Počasí je nechalo udělat si večeri, sníst ji, ale nic víc. Znova museli do bydlíku. Tentokrát to bylo ale mnohem horší. Zběsilej poryv větru se prohnal údolím a podebíral plachty stanů, zuřivě s nima lomcoval a vytahoval kolíky ze země. Přišel další poryv, pak další a pořád dokola. Květák vylezl ze stanu a snažil se plachtu zase upevnit, ale kolíky jeden po druhým povolily a tropiko se zvedlo. Květák obětavě skočil a snažil se zabránit nejhoršímu. Síla větru byla ale tak ohromná, že nebohej Květák se vznesl jako na obrovským rogalu. Naštěstí poryv větru náhle ustal a složil nedobrovolného letce obkročmo na kmen borovice. Bolestně zavyl.

„Dobrý?“ zeptal se Mates s chlapským soucitem.

„Aúúúú,“ dostalo se mu odpovědi, která mohla znamenat cokoliv.

Šípek s Médou byli urychleně vysláni opravit uchycení stanů, ostatní sbírali u potoka kameny, kterýma zatěžkávali lanka ke kolíkům.

Když živly viděly, že silou větru nepochodí, vrátily se k osvědčený průtrži mračen.

„Rychle schovat!“ křičel Mates do provazů vody.

Naskákali do stanů.

„To nám to snad Melounek nebo Pajda dělají schválně. Jestli to takhle půjde dál, tak už nás naši asi samotný nepustí,“ rozčilovala se Čírka.

Do stanu ke Květákovi s Matesem vpadla nejmladší trojice.

„Máme ve stanu plno vody, můžeme k vám?“ začaly děti propadat malomyslnosti.

„Proč, když jedeme s našima, je buď hezky, nebo jsme ve stanu v suchu?“

„Už jsi někdy s rodičema zažil takovou bouřku?“ zeptal se Šípka Mates.

„Právě že nezažil! Asi budu jezdit jenom s nima.“

„Neboj, to zvládneme,“ uklidňoval ho Květák, „pojď ke mně, já tě zahřeju.“

Přitáhnul si vystrašenýho Šípka k sobě a během okamžiku měl na sobě i Andulu a Médu. Byla už úplná tma, když se průtrž změnila v déšť a ten pak v mrholení. Usnuli.

„Tady něco strašně hučí,“ lomcoval Méda Čírkou uprostřed noci.

„Spi, to je jenom vítr.“

„Vítr nefouká. Já si myslím, že to bude řeka.“

Čírka nahmatala baterku a posvítla ven ze stanu. Méda měl pravdu. Byla to řeka, a byla už hodně blízko jejich ležení. Přivalák na horním toku zvednul hladinu u jejich campu a hučení způsobovala kláda, která se zaklesla o skálu a zablokovala koryto coby dočasnej jez.

„Rychle ven!“ zavelela Čírka a burcovala všechny spáče.

Je to jako na vojně. Když vám osud dostatečně často chystá překvápka, tak vás potom už nic nezaskočí. Během několika minut byli všichni i se spacáky a většinou věcí namačkání na vyvýšenině pod převísem a v relativním bezpečí. A pokud nefoukal vítr, tak i v suchu. Ale voda stoupala a blížila se ke stanům.

„Musíme uvolnit tu kládu!“ křičel do neustále sílícího rachotu Mates.

Vyrazil s Květákem do lesa, někde splášili dva dlouhý klacky a s jejich pomocí se pokoušeli kládu uvolnit. To už na ní byla naplavená hromada dalších větví, která situaci zhoršovala. Shodili do proudu co šlo, a pak zaklesli tyče mezi kládu a skálu. Páčili, co jim síly stačily. Už to vypadalo, že konec klády, zachycenej za kámen trčící ze skály vyklouzne, ale zase vždycky skočil zpátky. Síly jim uběhly. Najednou se vedle jejich bidel objevilo ještě jedno, zabralo a hráz se konečně dala do pohybu.

„Čajíčkové! Ženská vám musí pomoci,“ smála se Čírka, která jim v rozhodující chvíli přišla na pomoc, zatímco Klíště uklidňovala vyděšenou drobotinu.

Rozchechtali se všichni. Stáli po pás ve vodě a ve světle baterky pozorovali, jak hladina rychle klesá a Sokolnice, přestože stále rozvodněná, se pokorně vrací do svého odvěkého koryta.

Doma, v sobotu večer, už holky lezly po zdi. Páteční bouřka je sice vystrašila, ale vzhledem k tomu, že trvala jenom krátce a byla následovaná nádherným a teplým dnem, zase se uklidnily. Jenže to, co přišlo o den pozděj, bylo na jejich nervovou soustavu moc. S každým bleskem, s každým hromem i poryvem větru jejich panika narůstala. Telefonáty mezi nima litaly takovou frekvencí, že si poskytovatelé komunikačních služeb mnuli radostí ruce. My chlapi jsme se sice taky o potomky báli, ale pevně jsme věřili, že jsme je dostatečně naučili, jak se o sebe v přírodě postarat. Došlo k ostrý výměně názorů mezi mámama a tátama.

„Tobě je úplně jedno, jak jim tam venku je!“

„Jedno mi to není, ale jsou na vodě a tam se s něčím takovým musí počítat.“

„Jenže jsou malý!“

„My jsme začínali ve stejným věku.“

„Takže nic neuděláš?“

„A co bych asi tak měl dělat? To se mám teď sebrat, jezdit kolem řeky a hledat je?“

„Jo, jsi přece otec!“

Jedničky a nuly

Gábina se sebrala a s telefonem u ucha se odebrala sledovat katastrofický zprávy v televizi o lokálních povodních a zvednutých hladinách. Podobnej scénář se odvíjel i u Hastrmana a Česneka doma. Nejeli jsme, ustáli jsme to se slibem, že když to bude nutný, vyrazíme hned ráno. Holky nám daly jasně na vědomí, že to nutný bude, i kdyby bylo sebelíp.

Jak se říká, ráno moudřejší večera. A nejenom moudřejší, ale i s lepším počasím. Na obloze se sice ještě honily mraky a ochladilo se, ale žádnéj větší liják, orkán, zemětřesení ani pád meteoritu nehrozily, takže záchranná výprava opět zůstala doma. Jediný, čemu jsme se nevyhnuli bylo, že jsme jim šli všichni společně naproti na nádraží.

Skupinka, která se objevila na schodišti z perónu do nádražní haly v nás vyvolala směs pobavení i politování. Vypadali úchvatně. Špinaví, z loďáků jim kapala voda, která za nima zanechávala loužičky. A na tvářích úsměvy. Rozzářený oči, spokojený ksichtíky. Nahlas se překřikovali, jak se v neděli plavili, jak sjeli všechny jezy, že se nikdo neudělal a jak báječně jim to nakonec šlo.

Naše obavy, že jim tahle nevydařená voda vezme chuť ke sjíždění řek, se při tom pohledu okamžitě rozplynuly. A ještě jedna změna se s nima udála. Už nebyli skupinkou sedmi dětí, byla z nich vodácká parta, smečka sedmi lidí na stejný vlnový dýlce, ve který nezáleží na tom, co kdo umí a kolik mu je let. Prožitá zkušenost, dobrodružství i romantika je spojily poutem pevnějším, než jsou leckterý rodinný svazky. Poutem, kterým jsme spojeni i my a to už víc než dvacet let.

A já najednou pochopil, že je to tak dobře, právě takovou vodu potřebovali zažít, aby jejich kamarádství bylo vystaveno zkoušce a spojeno pevným řetězem. A taky mi došlo, že se klidně může stát, že už nás nebudou potřebovat a že nakonec budeme rádi, když nás vůbec vezmou s sebou. Takovej už je vodáckej život. Naštěstí...

Jan Frána – Hafran

Ve vodácké osadě Pádla & Vesla odvedl toho večera David spoustu užitečné práce. Vyčistil další kus pozemku od býlí, křovisek a náletů, aby se do kempu vešlo víc vodáků. Pronajal dvanáct chatiček a sedmadvacet stanů a zajistil všem ubytovaným dostatek dřeva na oheň. Dodal do místní hospody zásoby jídla a piva a také jednoho nového brigádníka. Vyinkasoval peníze za půjčení kánoí, kajaků a raftů s příslušenstvím. Několik odvážlivců si u něj dokonce zapůjčilo paddleboard a střídavě se na něm motali v klidné zátočině. David ještě stihl sjet kus řeky, prokličkovat peřejemi a zkontrolovat stav vody pod jezem a stánek s pivem, limonádou a zmrzlinou, který tam stál. A také děvče s vlasy vlnícími se v rytmu pobřežních travin a očima barvy řeky před bouří, postávající za pultem jako lákadlo na projíždějící vodáky. Vše probíhalo podle plánu.

David se pohodlně opřel a vychutnával si dobrý pocit z kvalitně odvedené práce.

„Jdeš se dívat?“

Táta si v předem prohraném pokusu strávit s Davidem víc času dal tu práci a přišel ho vylákat ke společnému sledování hokeje.

„Za chvílku,“ utrousil David napůl nepřítomně. Jelikož však jeho podvědomí nezaznamenalo zvuk zavíraných dveří, který měl podle ustálených rodinných obyčejů následovat, ohlédl se po otci, který dosud nerozhodně postával mezi veřejemi.

„Nechceš si někdy vyjet na vodu?“ zkusil to táta a David se pokusil potlačit okázalý povzdech. „Na pár dní. Jen my dva. Víš, že bychom to nějak zvládli.“

„Ale tati, na vodě jsem přece byl. Mokrát.“

„Jenom jsem měl pocit, že ti to možná chybí,“ pokrčil rameny otec a výmluvně pokývl hlavou k počítačovému monitoru na Davidově stole. Řeka na něm mezitím zručověla večerními odlesky světla a přes kameny se v náhodných sekvencích přelávaly hedvábné vlnky vody. Zcela přirozeně a uvěřitelně. Grafika téhle části hry byla dokonalá.

„Díky tati, ale myslím, že ohledně ježdění na vodu mám všechny informace, které potřebuju.“

Chvíli to vypadalo, jako by se otec nadechoval k dalšímu ze svých proslavů, při nichž měl David nutkání nasadit si na hlavu sluchátka a pustit do nich zvuk. Pak ale nejspíš naznal, že k monologu omletému jak říční kámen stěží dokáže přidat něco originálního a dosud neslyšeného, a tak jen potřásl hlavou a zavřel za sebou dveře.

David se otočil zpět k výjevu na obrazovce. Tátovi by nepřiznal, že mu voda chybí. Pleskání vlnek pod poskakující kánoí. Čaj z kotlíku ovoněný kouřem nesmělého ranního ohničku. Vítr unášející po hladině řeky nespočetněkrát zpívané verše vodáckých písniček. První lok z lahvičky vytaženého z chladivé zátočiny. Horké polední slunce a ospalý klid při pohledu na záda kamarádů a jejich nedbale zabírající paže. A na kamarádky slunící se na předních lesknoucích se lodí.

Jenže on neměl chuť poddávat se nostalgickým vzpomínkám. Vybral si. Jeho světem teď už nebyla zářící řeka a bzukot hejna komárů kolem jeho hlavy, nýbrž bzučení počítačových obvodů a zář širokoúhlého monitoru s vysokým rozlišením, který zobrazoval říční peřeje, kemp i stánky s pivem s věrností, která si podle Davida se skutečnou vodáckou atmosférou příliš nezadala. A možná i to komáří pískání v uších se jednoho dne stane skutečností. Pokud se hra chytne. Davidovy plány převést ji do virtuální reality a umožnit tak hráčům vybaveným speciálními brýlemi a sluchátky prožitek blízky zkušenosti sjíždění peřejí či posezení u táboráku byly smělejší s každým drobným pokrokem, kterého se mu při vývoji hry podařilo dosáhnout.

Hra přešla do nočního módu a David kritickým okem zhodnotil rozhořivající se ohně. Na kouři to bude chtít ještě dost zapracovat. Otočil

knoflíkem reproduktoru a zasněně se zaposlouchal do slévajících se tónů kytar. Otec se nikdy nedozví, kolik věcí spojených s vodáctvím mu ve skutečnosti schází. Na vzpomínání už nebylo v jeho životě místo.

Koneckonců nebylo proč vracet se zpátky, vždyť tady beztak bylo všechno přesně takové, jaké si to pamatoval. Ovšem tohle je hra, uvědomil si, a hráči stěží budou chtít po setmění zalézt do stanu a čekat na simulované svítání. Na noc musí dodat trochu akce, usoudil po chvíli přemýšlení a klikl myší na detailně provedenou vodáckou krčmu, kde už to žilo, o stůl bouchaly pivní püllitry a kytary zněly syrovou naléhavostí. Jo, pokývl David, bude to chtít pořádnou rvačku, do které se hráč připlete, jakmile do krčmy vstoupí. Ne snad že by někdy sám hospodskou bitku zažil, ale fantazie mu nechyběla. Ani přesvědčení, že tou hrou nikdo nebude marnit čas, pokud se tam nebude dít něco zajímavého.

Když si v mysli přebral celý příběh pranice, jejíž naprogramování ho bude stát další týdny bezesných nocí, protáhl si prsty a přisunul klávesnici blíž k sobě. Už se těšil, až tahle hra bude hotová. Až se začne prodávat. Až si první hráč zvolí, jestli být správcem vodáckého kempu, osamělým trempem hrajícím na foukací harmoniku u ohničku na břehu řeky nebo členem party vodáků pokoušejících se v online verzi bezpečně provést raft temným proudem hučícím mezi balvany. A až první z těchto hráčů umístí na Youtube video, jak proplouvá nastraženými záludnostmi Davidova scénáře.

Nebyla to nějaká vymyšlená fantazie, tahle hra zobrazovala skutečný vodácký život. David doufal, že to lidi budou milovat. V zimě, kdy je voda ledová i pro hodně otrlé vodáky. Nebo v létě, kdy neúprosné slunce promění řeku ve stružku vody hledající cestu mezi kameny. Zahrají si ji vodáci i ti, kteří na vodě nikdy nebyli. Nebo být nemohli. Jako jeho noví kamarádi, s nimiž se seznámil po svém předloňském úrazu a kteří už pro něj hru několik měsíců neúnavně testovali. A nešetřili nadšenými chvalozpěvy.

Mohl skončit jako nula. Lidská troska zmítaná roztráštěnou existencí jako kánoe ve válci pod jezem. Jenže on byl odjakživa zvyklý být ve všem jednička. A neviděl důvod, proč by se to nyní nemohlo týkat i programování počítačových her.

Chvilí se vrtěl, než našel na invalidním vozíku příjemnou polohu, a pak se prsty rozeběhl po klávesnici.

Eva Maříková

Vlnožrouti

Devatenáct povídek různých autorů na výhradně vodácká témata, které zvítězily v posledním ročníku (2017–2020) literární soutěže Kenyho VOLEJ.

Flint tahá policajty za nos jak na vodítku, Tom zjišťuje, že vodáctví neprospívá milostnému životu a noční budíček Míše změní pohled na svět.

Je možné celé vodáctví zaklít do jedniček a nul?

A dokáže láska k vlasti přemoci Fernet?

DPČ 272,=Kč

180,– Kč

CHCI JI!

Obsah:

Bobby až z Ameriky
Na Kokořín!
Kterak Flint na řeku přišel
Vodácká smůla
Šutráky a machři
Sladkovodní příšera
Jedničky a nuly
Esíčko
Vlnožrouti
Dopis z Čech

Kontrola
Ošklivajda Majda
Budíček
Divnej svět
Smysl vody
Poprvé sami na vodě
Křik žluny
Dlužník řeky
Elixír

CHCI VŠECHNY KNIHY

Stačí mi stáhnout si z těch minulých ukázky a uvidím

Víš co?

**Jestli váháš,
pošleme Ti jednu knížku
jen za poštovné.**

Uvidíš sám, zda to stojí za to.

Trosečníci řek

ZDARMA

V povídkách padají stromy, praskají pádla, kradou se rafty a mystický trosečník vodáka zmámí táhnout proti proudu až do poslední hospody. Navečer vzduch zavoní kouřem z ohňů a Duch řeky ulehne pod svou kánoí. Někde daleko v budoucnosti Poslední vodák právě našel svou první loď. Skvělé čtení na dlouhé zimní večery, i na ukáčení chvil a patřičné naladění při čekání na ostatní vodáky v kempu! Část povídek již byla oceněna v literární soutěži Trapsavec.

Obsah:

Jón (První vodák)
Trosečník
Čenda a Barel
Zločiny na Baloňáku
Pádlo
Je to v kýblu
Vodácká
Mravenci

Reklamace
Jitřní krev hvězdy
Rizika otužování
Osudová holka
Prohibice
Příběh k neuvěření
Duch Starý řeky
Poslední vodák